

உள்ளம் உருகியது. 'அப்படியே விடுவிக்கின்றேன். வாருங்கள்' என்று புலவர் பேருமானுடன் சிறைச்சாலை சென்றான்.

சிறையிலிருந்த சேரமான் சிறைச்சாலைக் காவலனை நோக்கி! "அப்பா! நீர் விடாயால் நா உலர்ந்துவிட்டது. சிறிது நீர் கொடு" என்றார். அறிவிலியாகிய அக் காவலன் நீர் கேட்பவர் ஒரு மன்னன் என்பதனையும் அறிந்தானில்லை. கற்பூர மணத்தைக் கழுதையறியாதனரோ? மன்னர் பேருமையை மடையன் எப்படி அறிவான்? நிருபன் நீர் கேட்க அம்முடன் எருமையசைவது போல் மேல்ல அசைந்து சென்று கழுவாத ஒரு பாத்திரத்தில் நீர் கொணர்ந்து இடக் கரத்தில் நீட்டினான்.

இதனைச் சேரமான் கண்டார். அவர் சிறந்த மானி. ஒப்பும் உவமையும் இல்லாத அவர் பேருமை எங்கே? காவலனுடைய சிறுமை எங்கே? கண் காட்டினால் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் கைகட்டி வாய் போத்திப் பணிவிடை புரிவார்களே. அத்துணைப் பேருமையான பேருவாழ்வில் வாழ்ந்தவரல்லவா அவர்? சிறையில் பேருமையிழந்து அருமையின்றி நீர் விடாயால் வாடினார். போற்கண்ணத்தில் தீம்பால் ஏந்தி இளமகளிர் நிற்க, அதனை உண்ணாது அரியணை மீது வாழ்ந்தவர், அவர். ஒரு ஏவலன் கழு வாத பாத்திரத்தில் நீர் கொணர்ந்து அசட்டையாக இடக்கரத்தில் நீட்ட அதனை உண்டு வாழ மனம் இடந்தருமா அவருக்கு? உயிர் வாழ்க்கையை வேறுத்தார். நீர் வாங்க மறுத்தார். சிவனே என்று கண்களை மூடினார். உடம்பாகிய சிறையிலிருந்து அவர் உயிர் விடுதலை பெற்றுப் பிரிந்தது.

போய்கையாரும் செங்குணையும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க அதே சமயம் உள்ளே நுழைந்தார்கள். சிறையிலிருந்து விடுவிக்கு முன் அவர் உடற் சிறையிலிருந்து விடுபட்டார். நீர் ஏந்திய கையுடன் ஏவலன் நிற்கின்றான். காவலன் அவன் மூலம் நடந்ததைக் கேட்டு அறிந்தான். கண்ணிர் பேருகியது. உள்ளம் உருகியது.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட போய்கையார் நண்பரை அணைத்துத் தழுவினார். அவர் உடம்பில் உறைந்த உயிர் நண்பர் உயிரை நாடத் தொடர்ந்து நீங்கியது. என்னே நடப்பின் தகைமை? இதனைக் கண்டான் சோழன். நண்பர் மாண்டதற்காகத் தானும் உடன் மாண்ட இப் புலவரைப் பிரிக்க எண்ணின தனது அறியாமையைக் குறித்து வருந்தினான். அலட்சியமாகத் தந்த நீரை வாங்கிப் பருகி உயிர் வாழ விரும்பாது மானத்தினைப் பேரிதாக மதித்து உயிர் விடுத்த சேரமானுடைய மாண்பை எண்ணி வியந்தான்.

உயிரினும் மானம் பேரிதேன உணர்ந்தான். மானத்தின் பேருமையை நோக்கி இறுப்புது அடைந்தான். நடப்பின் தகைமைக்கும் மானத்தின் மாண்புக்கும் வணங்கினான்.

## தவனையின் அன்பு

பாண்டவர்கள் வனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அரண்மனையில் சந்தனமரக் கட்டிலில் பஞ்சணையில் படுத்து உறங்கிய அவர்கள் மரத்தடியில் கல்லணையில் படுத்துக் கண்ணுறங்கினார்கள். அறுசுவை யுணவை மறுசுவை நீக்கியுண்ட அவர்கள் காயுங் கனியுங் கிழங்கும் இலையும் உண்டு, சுனைநீரைப் பருகினார்கள். விதியின் விளையாடல். ஊழிற் பேருவலி யாவது? மற்றோன்று குழிதும் ஊழ்முந்துறும். ஊழை வேன்றார் ஒருவரு மில்லை.

பாஞ்சால ராஜகுமாரியாகிய திரௌபதியும் அக் கானகத்தில் போனகமின்றித் துயருழந்தாள். அவ் வனவாசத்தில் அவர் களுக்கு எய்திய இடர்கள் பல. அத்துணை இடர்களையும் தாங்கிச் சாந்தியாக அவர்கள் வாழ்ந்ததற்கு மூலகாரணம் சிவ சிந்தையே யாகும்.

இவ்வாறு வாழ்கின்ற காலத்தில் வீமசேனனுக்குத் "தன்னினும் தோள்வலி படைத்தார் ஒருவரும் இலர்" என்று ஒரு சேருக்குத் தோன்றியது.

திரௌபதிக்குத் தனக்குக் கிருஷ்ண பக்தி நிறைந்திருப்பதாகவும் தன்னினும் மேம்பட்ட பக்தர் இருக்க முடியாதேன்றும் ஒரு சேருக்கு இருந்தது.

உயிர்கள் தோறும் உறையும் கண்ணபிரான் இதனை யறிந்தார். இத் தருக்கை முனையிலே களையவேண்டும் என்று திருவுளங் கொண்டார்.

மேல்லக் கால்நடையாக நடந்தே வந்து பாண்டவர்கள் வாழும் வனத்தை யடைந்தார். பாண்டவர்களும் திரௌபதி தேவியும் எதிர்கொண்டு பரிவுடன் அழைத்து வந்து காயுங் கனியுந் தந்து உபசரித்தார்கள்.

திரௌபதி, "அண்ணா! தேர் யானை பரி முதலிய ஊர்திகள் பல இருந்தும் ஏன் இப்படி நடந்து வந்தீர்கள்? தங்கள் திருவடி நோக்கில்லையா? வேதங்களும் முனிவர்களும் தேவர்களும் தேடித் காணாத திருவடி சிவக்க இப்படி நடக்கலாமா? அண்ணா!" என்று கனிவுடன் கூறினாள்.

கண்ணபிரான், "அம்மா! உடல் நலங் கருதி ஊருக்கு வேளியே வந்து சற்று உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்? உங்கள் நினைவு வந்தது. உங்கள் மிதுள்ள அன்பு என்னை ஈர்த்தது. நடந்தே வந்துவிட்டேன். உங்களைப் பார்த்தவுடன் வலி நீங்கி விட்டது. நீங்கள் என் அன்பின் சோருபங்கள் அல்லவா" என்றார்.



வீமன் பகவானே நோக்கி, “சுவாமி! தங்கள் அன்பை எம்மால் அளக்க முடியுமா? திரௌபதி! வேங்கீர் தயார் செய். நடந்து வந்த காலில் வேங்கீர் விட்டால் வலி தீரும்” என்றான். திரௌபதி, “ஆம். முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று ஒரு அண்டா கொண்டுவருங்கள். விறகும் ஒடித்து வாருங்கள். சில நிமிடங்களில் வேங்கீர் தயாரித்துவிடுவேன்” என்று கூறினான். கண்ண பிரானும் அதற்கு இசைந்தார் போல் சும்மா இருந்தார்.

வலிமை மிகுந்த வீமன் ஓடினான். ஒரு முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலிருந்து பெரிய அண்டா ஒன்றைக் கொணர்ந்தான். அப்படியே கொண்டு போய் ஒடுகின்ற நதியில் அழுத்தினான். நீரை நிறைத்துக்கொண்டு வந்தான். மூன்று பெரிய குண்டுக் கற்களை அடுப்பாகச் சேர்த்து அதன்மீது அண்டாவை ஏற்றினான்.

விறகு தேறிக்க அவனுக்குக் கோடாலியா வேண்டும்? கையே கோடாலி. வானளாவிய பெரிய மரங்களை வேருடன் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தான். ஒரு பெரிய குவியலாக அடுக்கினான். திரௌபதி தீ மூட்டி எரித்தாள். வேங்கீர் விரைவில் தயாராகும் போருட்டு பெருந் தியாக எரித்தாள்; நீரில் துடு பிடிக்கவில்லை. நூறு நூறு மரங்கள் எரிந்தன. தண்ணீர் பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ந்தே யிருந்தது. சிறிது கூடச் சூடேற வில்லை. விறகை எரித்து நெருப்பிலே பிறந்த திரௌபதியும் வியர்த்து அயர்ந்துவிட்டாள். மலைமலையாக மரங்களை ஒடித்து ஒடித்து பீமனுடைய தோள்களும் அயர்ந்துவிட்டன. இது என்ன மந்திரமா! மாயமா? தண்ணீர் சூடாகவில்லையே என்று இருவரும் இளைத்து நின்றார்கள். சொல்லவொண்ணாத அதிசயம் அடைந்தார்கள்.

கண்ணபிரான், “அமமா! திரௌபதி! மைத்துனரே! பீம சேனரே! என்ன வேங்கீர் அடுத்த ஆண்டிலே தயாராகுமா? அல்லது அடுத்த பிறப்புக்கா? எத்தனை மணி நேரமாக நான் காத்திருப்பது? என்னமோ இதோ வேங்கீர் என்றார்கள். எல்லா உபசாரமும் வாய்வுதானே?” என்றார்.

பீமனும் திரௌபதியும் பெருமானைப் பணிந்து, “சுவாமி! இதோ வந்து பாரும். மலை மலையாக விறகுகளைக் குவித்து எரிந்து தண்டலாயின. தண்ணீர் சூடு பெறவில்லை. கண்ண! எங்களால் இந்த விறகையை இன்னதென்று அறிய முடிய வில்லை. பெருமானே நீர்தான் இதனை யறிந்து கூறவேண்டும்” என்றார்கள்.

பகவானும் பாண்டவர்களும் அத் தவ வனத்தில் வாழும் முனிவர்களும் ஒருங்கு கூடி வேங்கீர் அண்டாவிடம் வந்துநின்றார்கள். தீயின் வெப்பம் நெருங்க முடியவில்லை. ஆனால் தண்ணீர் மட்டும் பனிக்கட்டிபோல்தான் இருந்தது. எல்லோரும் இந்த

அதிசயத்தைக் கண்டு ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி விழித்தார்கள். வீமமீதுமுற்றார்கள். வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தார்கள்.

கண்ணபிரான், “இந்தத் தண்ணீரில் ஏதோ மகிமை யிருக்கின்றது. பீமா! இப்படி வா. இந்த அண்டாவை எடுத்த தண்ணீரை மேல்லக் கீழே சாய்த்துப் பார்” என்றார்.

பீமன் தண்ணீர் அண்டாவை எடுத்து மேல்லச் சாய்த்தான். அண்டாவோடு நதியில் அழுத்தி எடுத்தபோது அதில் ஒரு தவணை சேர்ந்து வந்துவிட்டது. தீ மூளும் போது “கிருஷ்ண! தீ மூண்டால் நான் மாண்டு போவேனே? கமலக்கண்ண! பச்சைவண்ண! கிருஷ்ண! கிருஷ்ண!! கிருஷ்ண!!!” என்று இனிய குரலுடன் துதி செய்துகொண்டிருந்தது. அதன் அன்பு நிறைந்த நாம ஜப வலிமையால் அக்கினி தேவன் அஞ்சினான். தண்ணீரை துடேற்றும் ஆற்றலை யிழந்து நெருப்பு கருப்பாயிற்று.

தவணியின் அன்பின் திறத்தை திரௌபதி பார்த்தாள். “ஆ! ஆ! இத்தவனைக்குத்தான் என்ன பக்தி; உத்தமமான பக்தி. இத் தவணியின் பக்திக்கு என் பக்தி ஈடாகாதே!” என்று கண்ணிர் பெருகி நின்றாள். உள்ளத்தில் முளைத்த சேருக்கு அடியோடு அகன்றது.

பீமனும் பார்த்தான். தவணியின் அன்பின் வலிமைக்கு முன்னே என்ன தோள் வலிமை தோற்றுவிட்டது. வேறும் புயவலி பெற்று என்ன பயன்? தெய்வத் திருநாம உச்சாரணத்தால் எய்தும் தவவலிமையே வலிமை” என்று கருதி நாணினான். கண்ணபிரான் கழலடி மீது வீழ்ந்து வணங்கினான்.

தவணையை எடுத்துப் பெருமான் அன்புடன் அருள் புரிந்து நதியிலே விடுத்தார். பரகதியிலும் விடுத்தார். திரௌபதிக்கும் பீமனுக்கும் உள்ள தருக்கு அகன்றது. அங்குள்ள யாவரும் தேவரும் தவணியின் அன்பை நினைந்து நினைந்து உருகினார்கள். பகவந் நாமத்தின் பெருமையைறிந்தார்கள். எல்லோரும் பகவானுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்து உய்வு பெற முயன்றார்கள். இவ்வாறு பெருமான் எல்லோர்க்கும் இந்த அருள் நலத்தை விளைவித்து விடை பெற்றுத் துவாரகாபுரி சென்று சேர்ந்தார்.



## திருவிளையாடற் புராணம்

(சிவக்கிழார் : திருநாவுக்கரசு)

(உசுசு-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

### 3. திருநகரங்கண்ட படலம்

கடம்பவனத்திற்குக் கீழ் சார்பில் மணவூர் இருந்தது. அவ் வுரைப் பாண்டியர்கள் தலைநகரமாகக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டை அரசு செலுத்தினர். அப்பதியில் பாண்டிய பரம்பரை யில் வந்த "குலசேகர பாண்டிய" னுடைய ஆட்சிக் காலத்தில், 'தனஞ்சயன்' என்ற பெயருடைய வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சிவபக்தியும், செல்வமும் நிரம்பியவன். சிவதரும நேறியில் ஓடுகுவான். சிவபெருமானிடம் தலையண்புடைய தலைவன்.

இத் தனஞ்சயன் ஒரு நாள் வியாபார நிமித்தம் மேற்கே நெடுந்தொலைவு சென்று, தன் காரியங்களை முடித்து, மீள மண வூர் திரும்பும்போது கடம்பவனத்தின் வழியாக வந்தான். சூரி கங்கையினையும் தரித்த அரன்பால் அன்புடைய வணிகன் தன் நல்வினைப் பயனால் யானைகள் தாங்க ஓளியுடன் விளங்கும் இந்திர விமானத்திடை சிவபெருமான் அருட்குறியைக் கண்டான். விமான ஓளியானது காரிருளைத் துரத்தும் பேரோளியாக விளங்கிற்று.

பேரன்புடன் விமானத்தையடைந்தான். நஞ்சுண்ட கண்டனைக் கண்டு உவகையோடு வணங்கி "திருவைந்தெழுத்தை ஒதிக்கொண்டு ஒருபுறம் இருந்து இரவினைக் கழிக்கலானான். அன்று சோமவாரம். தேவர்கள் வழக்கமாய் வந்து பூசுக்கும் நான். அவர்கள் வழக்கம்போல் சிவ பூசைக்குரிய பொருள் களோடு வந்தனர். பொற்றாமரையில் நீராடினர். நான்கு சாமத்திலும் பெருமானை விதிப்படி அர்ச்சித்து வழிபட்டனர்.

நீறு நிறைந்த நெற்றியினனாகிய இப் புண்ணிய வணிகன், சிவபெருமான் அருள் துணையால் தேவர்கள் செய்த பூசையை யெல்லாம் கண்டான். இவனிடமிருந்த வாசனைத் திரவியங்களைத் தேவர்களிடம் கொடுத்து சிவபெருமானுக்கு அணிவிக்கச் செய்தான். பின்னர் தேவர்கள் இரவு முழுதும் வழிபட்டு, வைகறைப் போதிலும் வழிபட்டுச் சென்றனர். வணிகனும் தனியே விமானத்திடை தனி முதலுடன் தனித்தான். சிந்தையில் அதிசயத்தோடு கடம்பவனத்தரசின் கழலடி தொழுது புறப் பட்டான்.

ஊர் சென்ற வணிகன் அரசன் குலசேகரனைக் கண்டான். அரசனை வணங்கி, அரசர் பேரும! "நேற்று இரவு கடம்ப வனத் தில் ஓர் அதிசயம் கண்டேன். அங்கே சிவபெருமான் தேய்வீக விமானத்திடை வீற்றிருக்கின்றார். சோமவாரத்தில் தேவர்கள் அர்ச்சனை செய்து சென்றனர். நானும் நேற்று அவர்களுடன் பெருமானை வழிபட்டேன்" என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட அரசன் மெய்யன்புடன் உருகி சிரமேற்குவித்த கையினையுத் திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து மகிழ்ந்திருந்தான்.

அன்று இரவில் அரசன் துயிலும்போது ஒரு சித்தராக கடம்பவனத்தீசர் அரசன் கனவில் தோன்றினார். அரசனே! "கடம்பவனத்தினை கடிநகராக்குதி" எனக் கூறிச் சென்றார். பாண்டியனும் அக் கனவினைக் கண்ட பின் துயில் பெருது திருநீறு தரித்து சிவபெருமானையே விடியுமளவும் நினைத்திருந்தான். விடிந்ததும் நித்தியமான கடமைகளை முடித்து மாதவர்களுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும் தான் நனவில் வணிகனாகக் கேட்டதும், கனவில் சித்தராகக் கண்டதையும் சேப்பினான். அவர்களோடு மேற்றிசை நோக்கிப் புறப்பட்டு கடம்ப வனத்தை யடைந்தான். இந்திரன் அமைத்த இந்திர விமானத்திடை சோமசுந்தரனைக் கண்டு துதித்தான். அன்பால் உந்தப்பட்டு என் பு உருக, ரோமம் புளிகிப் இணையடி வீழ்ந்தான். நற்புதங்களால் துதித் தான்.

"சரண மங்கையோர் பங்குறை சங்கர சரணஞ்  
சரண மங்கலமாகிய தனிமுதல் சரணஞ்  
சரண மந்திர வடிவாகிய சதாசிவ சரணஞ்  
சரண மும்பர்க ணையக பசுபதி சரணம்"

எனப் பலவாறு துதித்து சுவாமி மண்ணுலகத்தின் மேல் ஆசையையும், வானுலகத்தின் மேல் ஆசையையும் வேறுத் தவர்களுக்கு அல்லாமல், என்னைப் போன்று மண்ணுண்டு துன் பமே முழுகி வானத்திலும், நரகத்திலும் பிணிபடச் சுழலும் எளிய வனையும் நின் கருணை ஒரு பொருளாகப் பற்றியதோ, என்று பலவாறு புகழ்ந்து அன்பிரு கண்வழி ஆரூயப் பெருகியது போன்று ஆரூயப் பெருக்கினான். சிவானந்தக் கடலுள் முழுகி னான். ஆங்கோர் சார்பில் ஆனந்தவேளளத்து ஆழ்ந்திருந்தான்.

அவ் வேளையில் அமைச்சர்கள் அரசன் ஆணையின் வண் ணம் காட்டினை அழித்து நகராக்கும் தொழில் வல்ல தொழி லாளர்கள் காட்டினை யழித்தனர். வேட்டும் ஓசையும், மறியும் ஓசையும், எறியும் ஓசையும், முறியும் ஓசையும், முறிந்து விழும் ஓசையும் செறிந்து முழங்கின.

அருள் நிறைந்து, பற்றறுத்து, அரனடி நிழல் அடைந்த கருணைமிகு மன்பிளர் தம் பிறப்பை வேரோடும் களைவதைப்



காங்கேயநல்லூர் முருகப்பெருமான்

## வைரமுடி சேவை

( அன்பன். மு. பெருமான் )

“மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடு  
மண்ணலா ரடியார் தமையமுது செய்வித்தல்  
கண்ணினு லவர்நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்தல்”

என்ற சேக்கிழார் பெருமான் சேந்தமிழ் ஞானப் பாடலின் சீரிய கருத்து, காங்கேய நல்லூரில் 20-2-57 ல் சேயல் படக் கண்டு சிந்தை மகிழ்ந்தனர் அடியார்கள். அன்று அடியார்களை அமுது செய்வித்துப் பின்னர் சேவியமுதும் ஊட்டி, கந்தவேட் பெருமான் வைரமுடி பலனி வரும் நல்விழாக் காட்சியமுதும் நல்கி மகிழவைத்தார் நம் பேராசிரியர். திருமுருக கிருபானந்த வாரி அவர்கள். எண்ணற்ற நாட்களாக காங்கேய நல்லூர் முருகப் பெருமானுக்கு தம் சோந்த வருவாயிலிருந்து வைரமுடி சாத்திக் கண்டுகளிக்க எண்ணினார். துன்முகி மாசி-9, புதனன்று திருவருள் நம் பேராசிரியர் அவர்கள் அவாவைப் பூர்த்தி பேற வைத்தது. ஆசிரியர் அவர்கள் அவதரித்த தலம். அறிவு தோன்றிய நாள் தோட்டு அப்பெருமானை அஞ்சலித்து வந்த அன்பு. அவருளால் பேற்றதன் பயனை அப் பெருமானுக்கு அன்பின் காணிக்கையாகச் செலுத்தி மகிழ அவா கொண்டார். எல்லோருக்கும் இத்தகைய ஈடேற்றமான எண்ணம் எங்ஙனம் வரப்போகின்றது? ஆசிரியருக்கேற்ற அறப் பண்பு நிறைந்த அண்ணார் சிவத்திரு. மறைஞான சிவம் எனும் துறவு நிலை பூண்ட அடிகளார் எம்பெருமானை எப்போதும் அபரணங்களால் அலங்காரம் செய்வித்து கண்டு களிப்பதில் அலாதியான அவா கொண்டவர். எம் பெருமானே! உன்னை

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

திருக்கோயிலில் அருச்சுனை புரியவேண்டி ஆகம நேறி யோமுகும் புண்ணிய முனிவராம் ஆதி சைவர்களைக் காசியினின் றும் கோணர்ந்து குடியேற்றினான். சைவமும், வைதிகமும், தருமமுந் தழைப்ப உலகத்திற்கே திலகமென மதுரையை அழகு படுத்தினான்.

கன்றால் விளவேறிந்த கண்ணன் போல கலிநீங்க அரசு புரிந்து நெடு நாள் கழித்தபின் பவநேறி கடக்குமாறு நினைந்தான். தான் பேற்ற சிறந்த மகனாகிய “மலயத்துவச” னுக்குப் பட்டம் சூட்டி, அரசளித்து, பன்னாள் வதிந்து, தவத்தால் சிவபெருமான் திருவடி நிழலை எய்தி, ஒன்றி ஒன்று நிலையாகிய அத்துவித முத்தி பேற்றான்.



அலங்கரித்து உன்னழகைப் பாராமல், புண்ணை யோத்து புலால்  
கமழும் உடம்புடன் கூடிய என்னை அலங்கரித்து ஏதுக்குமுத  
வாது ஏமாந்து கேட்டேனே! என்று வருந்தும் மகன்களை  
யோத்து மேலான மேய்க்குறான மனப்பாங்கு பெற்றவர். எந்த  
உற்சவம் நிகழ்ந்தாலும் சுவாமிக்கு அலங்காரம் செய்வதை  
அடிகளார் மேற்கொள்ளுவார்கள். என்ன புண்ணியஞ் செய்  
தாரோ இந்த உயர் ஞான எண்ணம் பெற அடிகளார். ஆகவே  
ஓராண்டுக்கு மேலாக இழைப்பு வேலையில் தேர்ச்சி பெற்ற  
ஆச்சாரியார் அவர்களை தனது ஆசிரமத்தில் உடனிருத்தி  
வைத்து, தன் மேற்பார்வையில் மேற்கூறிய வைரமுடியை வேகு  
அழகாக நவரத்தினங்கள் பதித்து செவ்வனே செய்து முடித்தார்.  
ஏறக்குறைய பத்து ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் புதுப்பிக்கப்  
பெற்ற இந்த வைரமுடி அழகாக அமைந்துள்ளது.

துன்முகி மாசி 9உ புதன் மாலை 5மணிக்குமேல் வைர முடி  
செய்வித்து வழங்கிய வள்ளல் திருமுருக. கிருபானந்தவாரி  
அவர்கள் தலைமையில், அடியார்கள் சூழ வைரமுடி விதிவலமாக  
எடுத்து வரப்பட்டு, காங்கேயநல்லூர் முருகப்பெருமான் கோயில்  
உற்சவ முர்த்தியான கந்தப் பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டது.  
அது சமயம் ஆயிரக் கணக்கான அடியார்கள் கண்டு தரிசித்து  
ஆனந்தித்தனர். மதுரை நாதசுவர்தினமணி. போன்னுத்தா  
யம்மாள் அவர்கள் அருமையான நாதசுர இன்னிசை வழங்கினார்.  
இரவு 7மணிக்கு மேல் திருமுருக. கிருபானந்தவாரி அவர்  
கள் 'திருஞானசம்பந்தர்' என்ற தலைப்பில் அரிய விரிவுரை  
நிகழ்த்தி அறவுரை வழங்கினார்கள். தேவார இசைவள்ளல் திரு.  
அப்பாதுரை ஆச்சாரியார் அவர்கள் திருக்குமாரரான இசையரசு  
நிகழ்ந்தது.

பின்னர் இரவு 10-30 மணிக்கு மேல் தவனக்குடைகளும்  
சம்பங்கி மலர்க்குடைகளும் சூழ நம் பேராசியர் அவர்களே  
திருப்புகழ் பஜனை செய்குகோண்டு ஆலயத்துக்குச் சென்று  
மேற்படி மலர்க்குடைகளை ஆலயத்தில் சேர்த்தனர். உடனே  
எம்பெருமான் வள்ளி தேய்வாளை சமேதராக அம்மையப்பனுடன்  
அம்பிகையிடம் ஞானவேல் பேறும் அலங்காரக் காட்சியுடன்  
வைரமுடி தாங்கி திரு விதியுலாவுக்கு எழுந்தருளினார்.  
திருக்கோபுர வாயிலில் பத்தாயிரக்கணக்கான அன்பர்கள்  
கரங்குவித்து சிரம்வணங்கி அரகர கோஷமிட்டு ஆனந்த பரவச  
மேய்தினர்.

இரண்டாண்டிற்கு முன்னே திருநெல்வேலி ஸ்தபதியார்  
செய்த எம்பெருமான் திருமுருகப் போலிவுக்கேற்ற வண்ணம்  
அமைந்திருந்தது வைரமுடி. கந்தர்கலிவேண்பாவில் குமரகுரு  
பாரும், திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கிரதேவரும் விவரித்த

வெற்றிவேற் பெருமானின் அற்புதக் கோலக்காட்சிபோல்  
விளங்கினார் எம்பெருமான். நெற்றியில் பச்சைச் சுட்டிகை,  
காதில் கல்லிழைத்த கர்ணபத்ரம், கழுத்தில் போன்னுபரணங்  
கள், புஜங்களிலும், மார்பிலும் விளையுயர்ந்த நவரத்தினப்  
பதக்கங்கள், போன் முப்பிரிநூல், இடையில் பட்டுப் பீதாம்பரங்  
கள், காலில் தண்டை யணிவகைகள். எல்லாமாகச் சேர்ந்து  
இரண்டுலட்சம் பேறுமான ஆபரணங்கள், சம்பங்கி, தவன  
மலர்க்குடைகள், நெய்தீபங்களின் ஒளி, தீவட்டிகள் ஒளி, மின்சார  
விளக்கொளி, வாண வர்ணவோளி, ஆகிய ஒளிகள் சூழ  
காங்கேயநல்லூர் கந்தவேள் எழுந்தருளிய அற்புதக் காட்சியை  
எங்ஙனம் வர்ணனை செய்யவியலும்! எம்பெருமான் முருகவேள்  
எழுந்தருளிய இன்பக்காட்சியை காங்கேயநல்லூரில் கண்டு  
களிக்கும் பேறுபெற்றேன். ஆஹா! அந்த அற்புதக் காட்சியின்  
மாட்சியைக் கண்டவர்களைப் பேரும் புண்ணியசாலிகளாகப்  
போற்றவேண்டும்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு எலி ஒரு சிவாலயத்தில் தீபத்தி  
லுள்ள எண்ணெயைக் குடிக்கச் சென்றது. அது சமயம் அணைய  
இருந்த தீரி தற்செயலாக எலியால் துண்டப்பட்டு பிரகாசமாக  
எரிந்தது. அறியாது செய்த அந்தப் புண்ணியத்துக்காக அந்த  
எலி மறு பிறவியில் மன்னகைப் பிறந்தது என்ற வரலாற்றைக்  
கேட்டோம். அன்பின் மிகுதியால் அறம்புரிந்த நம் பேராசியர்  
திருமுருக. கிருபானந்தவாரி அவர்கள் எம்பெருமானுக்கு  
எண்ணற்ற நற்றொண்டுகள் புரிந்து வருவதுடன் திருமுடிக்குப்  
பேரு முடியாம் வைரமுடி சாத்தி, இறைவனையும், தம்மையும்,  
அடியார்களையும் மகிழ வைத்தார். இதற்காக வருங்காலத்தில்  
அவர் எந்த நாட்டு அரச முடியை ஏற்கும் பேறு பெறுவாரோ  
அறியேன். உலகத்தின் ஐந்து கண்டங்களிலும் தென்னுடே  
தனிப் பேரும் பண்பாடுடைத்து. எனவே அவர் எப்பேறு  
பெற்றாலும் அப்பேறு தென்னுட்டிற்கே வாய்க்கட்டும் என்று  
அடியார்களாகிய நாம் பிரார்த்திப்போமாக. ஏனெனில் அவர்  
ஆசியருளோளியில் அடியார்களாகிய நாம் என்றும் இடை  
விடாது பிரகாசம் பெறுவோமன்றோ! இப்பெருந்தகைப் பேரி  
யாரின் போன் விழா கூடிய விரைவில் மதுரையில் நிகழ இருக்  
கின்றது. விவரம் பின்னர் வெளி வரும்.





உஅஅ

திருப்புகழ்மீதம்

விநாயகர் துதி.

மாவேலை யாலமதை யடக்கித் தன்னுள்  
மண்ணிலக மண்டமேலாம் வளர்ந்து தானே,  
காவேயின் முன்னுதித்த வாசிற்றேன்றிக்  
கடம்புனை குருந்தினுக்குத் துணையதாகித்,  
துவாதந் தலைகாண்டற் கரியதாகித்  
துன்பமுறு பிறவியெனுந் துகள்சேர்வெய்யி,  
லாவேனைத் தன்னடியா நிழலிற் சேர்த்த  
வத்தினைப் பத்திசெய்து முத்தி சேர்வாம்.

(இ-ள்.) பெரிய சமுத்திரத்திலுண்டாகிய ஆலகால விஷ  
தைத் தன் கண்டத்துக்குள்ளடக்கி, உலகங்கள் பல நேருங்கி  
அண்டங்களெங்கும் வியாபித்து முற்காலத்தில் ஒரு முங்கிற் பு  
ரில் தோன்றிய இறைவனிடத்தில் திருவவதாரமாகிய, கடம்பு  
பூமாலை யணிந்த முருகக் கடவுளுக்குச் சகோதரராகி, நிர்ம  
மான வேதங்களாலுந் திருமுடியைக் காணுதற்கரியதாய், துன்  
மே மிகுந்துள்ள பிறவியாகிய குற்றம் போருந்திய வெய்யிலி  
அகப்பட்டுத் தவிக்கும் அடியேனைத் தன் திருவடியாகிய நிழலி  
சேர்த்த யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளைப் பத்  
யோடு வணங்கி ருத்தியிற் சேர்வாம்—எ-று.

அத்தி யென்னும் மரப்பெயருக்கேற்ப மா, வேல், ஆல்  
வேய், அரசு, கடம்பு, குருந்து என்னும் மரப்பெயர்கள் வருவி  
கப்பட்டன. (கந்தபுராணச் செய்யுள்.)

ஆதிவயலூர் வேண்பா அந்தாதி

தொழல்குறித்த தேவர்க்குத் தோன்றுபெருங் கோவாய்  
அழல்விரிக்கும் வேல்விடுத்தே அந்நான்—விழல்குறித்த  
தூர்குலத்தைச் சேற்றருளுந் தொல்வயலூர்ச் சேந்தா! வெ  
சீர்குலத்தைக் காத்தருளைச் செய்.

செய்ய மறைப்போருளே! செந்திற் குடியானே!  
ஐயவிடைக் குஞ்சரிதன் ஆரன்பா!—செய்யணிதன்  
ஆதிவய லூர்முருகா ஆய்ந்துகினை யேதோழு  
தோதியிட வெற்பணிக்க உள்.

உள்ளும் பிரணவத்தி னெண்போருளைத் தாதைக்கு  
விள்ளும் பரிசினுரை வித்தகனே!—தேள்ளுபுகழ்  
பண்ணை வயலூர்ப் பரம்பரனே! பாடுமென்னுள்  
எண்ணை யளித்தருள் ஏற்று.



உ  
சிவமயம்

சொக்கநாதன் புத்தூர்

ஸ்ரீ அடைக்கலம் காத்த ஐயனார் திருக்கோயில்

அன்னதானக் கூடம் திறப்பு விழா மலர்



அருள்மிகு அடைக்கலம் காத்த ஐயனார்